

řejné vyhlášení místa děje se Úředním listem.« Z ustanovení těch plyne, jak nss vyslovil již v nálezu Boh. A 11.345/34, že lhůta čtyřnedělní jest sice zásadou, že však jest přípustno lhůtu tu zkrátiti až na 14 dnů, ovšem třeba toto zkrácení odůvodniti.

Podle nař. rozhodnutí činila lhůta konkursní v daném případě celkem 16 dnů, t. j. ode dne vyhlášky konkursu na místa 4 policejních strážníků v Úředním listě Československé republiky 12. února 1933 do konce lhůty k podávání žádostí 28. února 1933, tedy více než 14 dnů stanovených minimálně článkem 13 vlád. nař. č. 151/1920 Sb. Byla tedy tato lhůta přípustná v předpokladu, že je toto její zkrácení pod zásadních 28 dnů odůvodněno. Kdo má rozhodovati o tom, zda zkrácení konkursní lhůty je důvodným, po případě zda důvody obsazovacím úřadem uplatňované jsou dostatečné, není ani v zákoně, ani ve vlád. nař. výslovně řečeno, ale, jak dovedl nss již v posléz cit. nálezu, má o této otázce rozhodnouti min., jemuž podléhá úřad obsazovací, poněvadž jest úřadem, který je podle § 1 zákona č. 462/1919 Sb. povinen prohlásiti obsazení místa nelegionářem za neplatné, jestliže se stalo proti ustanovením tohoto zákona. Má-li však tento úřad — v daném případě min. vnitra — rozhodnouti o otázce, zda zkrácení konkursní lhůty je důvodným, musí si napřed pro rozhodnutí to zjistiti bezvadným způsobem potřebný skutkový základ a musí zejména úřadu (ústavu), jenž místo obsazuje, býti dána možnost, aby kratší lhůtu odůvodnil.

Bylo tedy věci žal. min. vnitra, aby podle zásady oficiosnosti (§ 43 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.) z m o c i ú ř a d u vyšetřilo, když čtyřnedělní lhůta nebyla dodržena, proč lhůta ta nebyla dodržena, po případě jsou-li důvody, které snad obsazovací úřad uvede, dostatečné. Žal. úřad však, zjistiv, že nebyla dodržena zásadní čtyřnedělní lhůta, nezabýval se již vůbec otázkou, proč se tak stalo, nýbrž prostě prohlásil 16denní lhůtu za zkrácení v neprospěch uchazečů legionářů, aniž uvedl, proč má za to, že zkrácení lhůty považuje za neodůvodněné. Tímto opominutím nejen ztížil obranu st-lce, ale znemožnil též nss přezkoumati nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti. Trpí tedy řízení v tomto směru podstatnou vadou, způsobenou nesprávným právním názorem žal. úřadu, že lhůta 4 neděl musí býti za všech okolností dodržena.

Č. 12.538.

Řízení správní. — Řízení před nss: Správnost závěru, k němuž úřad dospěl při prejudiciálním řešení otázky vlastnického práva, může nss přezkoumati jen s hlediska § 6 odst. 2 zákona o ss.

(Nález z 3. října 1936 č. 15.075/36.)

V ě c: Josef K. v Kútě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 18. července 1933 o jmenování hrobníka a zvoníka.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze 16. dubna 1932 žádal st-l, římskokatolický farář v Kútě, aby — vzhledem k tomu, že v dřívější době služba hrob-

nika a zvoníka byla spojena se službou nočního strážníka a plat za tyto služby byl hromadně stanoven pro jednu osobu, — nyní, kdy Benjamin T., ustanovený noční strážník, nevyhovuje církevním předpisům, byly počítky rozděleny tak, aby byl z celkové částky vyloučen obnos pro hrobníka a zvoníka, které si vyvolí farář sám.

Usnesením z 30. dubna 1932 rozhodlo obec. zastupitelstvo v Lipt. Štiavnici, že odvolává »volné rozhodování« o osobě hrobníka a zvoníka dané faráři usnesením č. 14/31, ježto ode dne usnesení, t. j. 25. dubna 1931 nepostaral se farář o to, aby tyto orgány byly ustanoveny; vyřizujíc zároveň žádost farářovu usneslo se obec. zastupitelstvo jí nevyhověti a pověřiti výkonem služby hrobníka a zvoníka dosavadního nočního strážníka Benjaminu T.

Výměrem z 10. září 1932 zamítl okr. úřad v Ružomberku st-lovo odvolání do uvedeného usnesení obec. zastupitelstva z těchto důvodů: Okr. úřad výměrem č. 27/1932 v rámci podaného odvolání potvrdil volbu obec. nočního strážníka. Šetřením bylo zjištěno, že funkci zvoníka a hrobníka zastával v obci vždy obec. noční strážník. Zřizování, udržování hřbitova, jakož i dozor nad hřbitovem přináleží obec. zastupitelstvu (č. 37.303 ch III. 459 B. M. z 25. listopadu 1904). Že v daném případě jde o obec. hřbitov, nejlépe dokazuje ta okolnost, že v r. 1882 u příležitosti komasace na základě rozhodnutí č. 4114 z r. 1880 o přátelské dohodě (Barátságos egyesség) bylo k tehdejšímu společnému hřbitovu ze společného majetku, tedy z majetku komposesorátního a urbárského »1200 štvor. láktorov vykrojené«. Obec. zastupitelstvo obce Lipt. Štiavnice tedy plným právem rozhodovalo o funkci hrobníka bez ohledu na to, že spravováním zvláštní společné hřbitovní pokladny (Nagy Selmeczi temetőpénztár) byl pověřen římskokatolický farář ludrovský. Ohledně zvonice okr. úřad výslechem svědků a výpisem z pozemkové knihy »ustálil«, že zvonice je majetkem obce Lipt. Štiavnice. Opravy jak u hřbitova, tak i u zvonice byly prováděny vždy občany bez ohledu na náboženství.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání do tohoto rozhodnutí okr. úřadu v Ružomberku, a to proto, že skutkové momenty, na nichž spočívá úsudek okr. úřadu, jsou správně odůvodněny a proto si je osvojil i žal. úřad a poukazuje na ně ve smyslu § 82 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. K jednotlivým bodům podaného odvolání... uvádí se ještě, že nočního strážníka ve smyslu § 42 obec. organ. statutu volí obec. zastupitelstvo, a ta okolnost, že tento obec. orgán zastává i funkce zvoníka a hrobníka, nemůže tuto působnost obec. zastupitelstva učiniti pochybnou a přesunouti zvolení na církevní vrchnost. Důvody st-lovy, vztahující se na otázku vlastnického práva hřbitova a zvonice, se tímto aktem nemohly řešiti, ježto to náleží do působnosti občanských soudů.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

I. Především bylo nutno vypořádati se s námitkou stížnosti, která spatřuje nezákonnost v tom, že žal. úřad, potvrdiv rozhodnutí okr. úřadu, které prý protiprávně rozhodovalo o otázce, komu náleží vlastnické právo ke hřbitovu a zvonici, tedy o otázce práva soukromého, rozhodoval sám rovněž o otázce, jejíž řešení přísluší civilním soudům. V této

souvislosti vytýká pak stížnost i vnitřní rozpor, jímž prý trpí nař. rozhodnutí potud, že, ačkoli potvrdilo výměr okr. úřadu v této otázce práva soukromého, uvádí v další své části, že otázku vlastnického práva ke hřbitovu a zvonici nemůže řešiti, ježto to náleží do působnosti občanských soudů. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Výměr okr. úřadu ani nař. rozhodnutí nerozhodovaly *judikátně* otázku vlastnického práva ke hřbitovu a zvonici, jak se stížnost mylně domnívá, nýbrž řešily *judikátně* otázku, která byla na spor před úřady správní teprve vznesena odvoláním st-lovým do usnesení obec. zastupitelstva z 30. dubna 1932, jímž toto pověřilo obec. strážníka též výkonem služby hrobníka a zvoníka. Spor pak týkal se pouze toho, zda obec. zastupitelstvo bylo oprávněno k takovému kroku proti vůli místní církevní obce, resp. zda má tato právo sama se o hrobníka a zvoníka postarati a zda v tomto případě musí pak politická obec dotaci obec. strážníka, v níž jest i výkon těchto služeb zhodnocen, rozdělit mezi obec. strážníka a mezi — církevní obcí ustanoveného — hrobníka a zvoníka. Právě *jedině* tato otázka byla před úřady správními na sporu a jimi *judikátně* řešena. Při řešení této otázky, t. j. v *prvé* řadě *komu* náleží jmenovati hrobníka a zvoníka, považovaly úřady správní za potřebné vyřešiti si též otázku vlastnictví hřbitova a zvonice, vycházejíce zřejmě z právního názoru, že právo *ustanovit* hrobníka a zvoníka náleží tomu, kdo je *vlastníkem* zmíněných objektů. Usuzujíce pak z různých skutkových a právních momentů na *vlastnictví* hřbitova a zvonice, došly úřady správní k určitému úsudku v otázce, kdo je vlastníkem těchto objektů; tato otázka *vlastnického práva* byla však řešena úřady správními *pouze* jako otázka *prejudiciální* pro vlastní spornou — *judikátně* řešenou — otázku, komu náleží jmenovati hrobníka a zvoníka.

Není tu tedy vytýkané nezákonnosti, tím méně pak vytýkaného vnitřního rozporu v nař. rozhodnutí, když výrok nař. rozhodnutí o potvrzení důvodů rozhodnutí okr. úřadu týkal se jen úsudku okr. úřadu o vlastnictví hřbitova a zvonice, tedy úsudku v otázce toliko *prejudiciálně* řešené, kdežto dovětek nař. rozhodnutí odmítá právě řešiti *judikátně* otázku vlastnického práva pro nepřislušnost správních úřadů k takovému *judikátnímu* řešení této otázky. — — —

III. K dalšímu obsahu stížnosti dlužno především konstatovati, že stížnost neformuluje náležitě konkretisovaného stížního bodu (§ 18 zákona o ss) proti *základnímu právnímu názoru* žal. úřadu, že totiž právo *ustanovovat* hrobníka a zvoníka náleží tomu, kdo je *vlastníkem* hřbitova a zvonice, nýbrž, že stížnost brojí *pouze* proti úsudku žal. úřadu o tom, že hřbitov a zvonice, o které tu jde, jsou ve vlastnictví politické obce Lipt. Štiavnice, tedy proti úsudku, k němuž žal. úřad dospěl při *prejudiciálním* řešení otázky vlastnického práva, kterýžto úsudek může nss přezkoumati jen s hlediska § 6 odst. 2 zákona o ss.

Brojíc proti zmíněnému úsudku žal. úřadu, vznáší pak stížnost *jedinou* náležitě ve smyslu § 18 zákona o ss formulovanou námitku, že totiž svědkové vyslechnutí při *doplňování řízení*, provedeném z na-

řízení žal. úřadu u příležitosti odvolání, vyvrátili výsledky šetření provedeného prý jednostranně okr. úřadem, ježto každý z těchto dodatečně slyšených svědků potvrdil, že hřbitov i zvonice byly vždy jen ve správě a majetku římskokatolické »fary« (církvní obce), že politická obec nikdy neměla vlivu na ustanovení hrobníka a zvoníka a že všechny příjmy ze hřbitova a zvonice spravoval vždy výlučně římskokatolický farář. Leč tuto námitku stížnosti neshledal soud důvodnou.

Zmíněným doplněným řízením může míti stížnost vzhledem ke stavu správních spisů na mysli jedině ústní jednání, které bylo provedeno v odvolacím řízení 20. dubna 1933 u okr. úřadu v Ružomberku. Ze svědků slyšených při tomto ústním jednání... ani jeden nepotvrdil stanovisko st-lem i tehdy zastávané, že totiž sporné objekty byly vlastnictvím římskokatolické církve; rovněž ani jeden z těchto svědků při tomto jednání nepotvrdil, že politická obec nikdy neměla vlivu na ustanovení hrobaře a zvoníka. Při zmíněném ústním jednání bylo všemi přítomnými jedině to konstatováno, že poplatky ze hřbitova a ze zvonů byly vždy inkasovány a spravovány »každodobým« farářem. Toto souhlasné konstatování však není žádným vyvrácením výsledků šetření okr. úřadu, kdyžtě tento skutečnost nepopírá, ba naopak sám se jí ve svém výměru, potvrzeném i žal. úřadem, dotýká, prohlásiv ji ovšem — a to právem — za irrelevantní pro otázku vlastnictví zmíněných objektů. Nepodařilo se tudíž stížnosti otřásti úsudkem žal. úřadu v prejudiciální otázce vlastnictví hřbitova a zvonice.

Není-li však úsudek žal. úřadu v této prejudiciální otázce stížností otřesen a nepopírá-li stížnost ani správnost základního právního názoru žal. úřadu, že ustanoviti hrobníka a zvoníka náleží tomu, kdo je vlastníkem hřbitova a zvonice, pak nepodařilo se stížnosti otřásti ani výrokem žal. úřadu, že hrobníka a zvoníka náleží ustanoviti politické obci jako vlastníku hřbitova a zvonice, kdyžtě v prejudiciální otázce dospěl úřad ke stížností neotřesenému úsudku, že objekty ty nejsou vlastnictvím římskokatolické církve, nýbrž obce politické.

Za tohoto stavu věci odpadá již potřeba zabývatí se další otázkou — ve stížnosti též relevovanou —, zda politické obci patří též policejní dozor nad církvním hřbitovem a zvonící, a v kladném případě, zda dozor ten zahrnuje v sobě i právo ustanovovati hrobníka a zvoníka a právo správy uvedených objektů, — když právě úsudek žal. úřadu, že objekty ty nejsou vlastnictvím římskokatolické církve, nýbrž obce politické, zůstal stížností nevyvrácen.

Č. 12.539.

Policejní věci: Finanční ředitelství není odborným zástupcem podle § 17 pol. trest. řádu č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909) v přestupcích veterinárně policejních.

(Nález z 5. října 1936 č. 15.022/36.)